

Sygn. akt III PK 47/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa S. B.

przeciwko Szkole Podstawowej [...]

o wyrównanie odprawy pieniężnej, odprawę emerytalną i odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2010 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 10 marca 2009 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w L. wyrokiem z dnia 10 marca 2009 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 6 października 2008 r., którym zasądzono od pozwanej Szkoły Podstawowej na rzecz S. B. kwotę 14.884, 08 zł z odsetkami tytułem

wyrównania wynagrodzenia za okres urlopu dla poratowania zdrowia oraz kwotę 1.769, 52 zł z odsetkami tytułem wyrównania ekwiwalentu pieniężnego za urlop i oddalono powództwo w pozostałej części.

Sąd odwoławczy przyjął za własne poczynione w tej sprawie ustalenia, zgodnie z którymi powódka była zatrudniona w pozwanej szkole od 1 września 1988 r. do 31 stycznia 2005 r. jako nauczyciel oraz nauczyciel – bibliotekarz. Od stycznia 2004 r. przebywała na rocznym urlopie dla poratowania zdrowia, a z dniem 28 stycznia 2005 r. utraciła zdolność do pracy, co zostało stwierdzone orzeczeniem lekarskim. W związku z tym pracodawca złożył jej oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 stycznia 2005 r. na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela. Pismo w tym przedmiocie powódka otrzymała 31 stycznia 2005 r. i tego samego dnia zwróciła się do pozwanej o rozwiązanie stosunku pracy na swój wniosek. Pracodawca wyraził na to zgodę, wobec czego anulowano sporządzone już świadectwo pracy i wystawiono kolejne, w którym jako podstawę rozwiązania stosunku pracy wskazano wniosek nauczyciela w związku z przejściem na emeryturę. Pozwana wypłaciła powódce na podstawie art. 28 ust. 1 Karty Nauczyciela odprawę w kwocie 9.996 zł stanowiącą równowartość sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Sąd drugiej instancji zaakceptował także zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną ustalonego w sprawie stanu faktycznego, podnosząc w szczególności, że powódka złożyła wniosek o rozwiązanie stosunku pracy dobrowolnie i świadomie, albowiem jej zamiarem było uzyskanie prawa do emerytury na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela, do nabycia którego niezbędne było rozwiązanie stosunku pracy właśnie w takim trybie. Działała z pełną znajomością przepisów prawa regulujących zasady i tryb rozwiązywania stosunku pracy nauczyciela, dysponowała także wiedzą o możliwych życiowych konsekwencjach ustania stosunku pracy na podstawie orzeczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do wykonywania pracy. Nie można zatem uznać, jak twierdzi powódka, że do ustania stosunku pracy doszło na skutek jednostronnej decyzji dyrektora szkoły. Skoro pracodawca zaakceptował wniosek powódki, to prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, iż strony złożyły zgodne oświadczenia woli o rozwiązaniu łączącego je stosunku pracy, co jest równoznaczne z porozumieniem

stron w tym przedmiocie. Tym samym niezasadne było roszczenie powódki o zasądzenie odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za luty 2005 r. z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy, albowiem tylko w wypadku rozwiązania stosunku pracy przez pracodawcę w związku z orzeczeniem u powódki niezdolności do pracy istniałaby podstawa do zastosowania art. 23 ust. 2 pkt 3 Karty Nauczyciela i przyjęcia zgodnie z jego treścią, że stosunek pracy rozwiązał się z końcem miesiąca, w którym dyrektor otrzymał ostateczne orzeczenie o niezdolności nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy.

Sąd Okręgowy za trafne uznał również stanowisko Sądu pierwszej instancji odnośnie do roszczenia powódki dotyczącego zasądzenia odprawy emerytalnej na podstawie art. 87 Karty Nauczyciela, wskazując że wedle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I PZP 4/04, roszczenia o odprawę na podstawie art. 87 ust. 2 Karty Nauczyciela oraz na podstawie art. 28 ust. 1 Karty Nauczyciela mają charakter konkurencyjny i się wzajemnie wykluczają. Skoro zatem powódka otrzymała odprawę pieniężną na podstawie art. 28 Karty w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, to nie przysługuje jej kolejna odprawa w związku z przejściem na emeryturę.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, opierając ją na podstawach:

1. naruszenia prawa materialnego, tj.

- art. 23 ust. 1 zdanie pierwsze Karty Nauczyciela przez błędną jego wykładnię „polegającą na przekonaniu, że strony łączył umowny charakter stosunku pracy”;
- art. 23 ust. 1 pkt 3 w związku z ust. 2 pkt 3 Karty Nauczyciela przez błędną jego wykładnię „polegającą na przekonaniu, że dyrektor szkoły mogła rozwiązać stosunek pracy na podstawie tego przepisu w trybie natychmiastowym, a po 11 dniach anulować to rozwiązanie stosunku pracy w sytuacji, gdy nauczyciel wyraził wolę przejścia na emeryturę w związku z wyżej wymienionym rozwiązaniem stosunku pracy wobec oczywistej niemożności kontynuowania dalszego zatrudnienia”;
- art. 23 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela przez błędną jego wykładnię „polegającą na przekonaniu, że

rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela mogło być dokonane w trybie natychmiastowym w trakcie roku szkolnego, tym samym uznając, że art. 23 KN nie zawiera pełnej regulacji w zakresie rozwiązywania z nauczycielem mianowanym stosunku pracy”;

- art. 23 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela przez błędną jego wykładnię „polegającą na przekonaniu, że rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 jest równoznaczne z rozwiązaniem stosunku pracy za porozumieniem stron z art. 23 ust. 4 pkt 1 Karty Nauczyciela”;
- art. 28 ust. 1 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela przez błędną jego wykładnię „polegającą na przekonaniu, że w sytuacji gdy dyrektor szkoły anulował rozwiązanie stosunku pracy z nauczycielem, które to rozwiązanie nastąpiło z powodu utraty zdolności do wykonywania dotychczasowej pracy na podstawie orzeczenia lekarskiego, to odprawa 6 – miesięczna o charakterze odszkodowawczym staje się nienależna i można ją zaliczyć na poczet odprawy o charakterze socjalnym przewidzianej w przepisie art. 87 ust. 2 KN”.

2. naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy poprzez „całkowicie dowolną ocenę dowodów, jak również poprzez pominięcie przez Sąd treści dowodów: zawartych w aktach osobowych powódki, lub złożonych przez nią do akt sądowych:

- akt nadania stopnia awansu zawodowego nauczyciela mianowanego (część B akt osobowych str. 25),
- akt mianowania z 1988 r. (część B akt str. 5),
- rozwiązanie stosunku pracy z powódką na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 KN (część C akt osobowych str. 1),
- dowód przelewu bankowego dokonanego w dniu 7 lutego 2005 r. przez Szkołę Podstawową [...] na konto powódki tytułem 6 –

miesięcznej odprawy na podstawie art. 28 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 KN,

- wniosek powódki o przejście na emeryturę (załącznik nr 8 do pisma procesowego powódki z dnia 31.10.2005 r.),
- wniosek powódki o emeryturę antydatowany w dniu 8 lutego 2009 r. na dzień 31.01.2005 r. (część C akt str. 5),
- świadectwo pracy o rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela antydatowane na dzień 31.01.2005 r., którego doręczenie powódka poświadczyła w siedzibie pozwanej w dniu 11.02.2005 r. (część C akt str.8),
- wniosek powódki z dnia 11 lutego 2005 r. o sprostowanie treści pisma pozwanej rozwiązującego stosunek pracy (załącznik nr 9 do pisma procesowego z dnia 31.10. 2006 r.),
- fragment opinii biegłego sądowego J. Ł. z dnia 14.06.2008 r., w którym biegła wskazała kwotę 3.239 złotych 54 grosze jako wynagrodzenie miesięczne powódki.”

Wskazując takie zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ma podstaw do uznania, że Sąd Okręgowy przyjął, iż stosunek pracy między stronami nawiązał się na podstawie umowy o pracę. W żadnej części uzasadnienia wyroku odnoszącej się do rozważań Sądu odwoławczego nie można bowiem odnaleźć takiego stwierdzenia. Wręcz przeciwnie, biorąc pod uwagę przytaczane przez ten Sąd podstawy prawne do rozwiązania stosunku pracy, należy przyjąć, iż Sąd drugiej instancji traktował powódkę jak nauczyciela mianowanego, co było zgodne ze stanem faktycznym. Powołanie się przez Sąd Rejonowy na „umowny charakter łączącego strony stosunku pracy” należy zaś traktować w kategoriach słownej omyłki, która pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli zważyć, że stosunek pracy, niezależnie od podstawy jego nawiązania, ma zawsze charakter zobowiązaniowy, wobec czego konkluzja o

prymacie zgodnej woli stron co do ustania stosunku pracy nad zasadami rozwiązywania tego stosunku prawnego wynikającymi z obowiązujących przepisów jest trafna także w odniesieniu do stosunku pracy z mianowania.

Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.; dalej jako: „Karta Nauczyciela” lub „Karta”) wśród możliwych sposobów rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem mianowanym wymienia porozumienie stron (art. 23 ust. 4 pkt 1). Porozumienie stron co do rozwiązania stosunku pracy jest umową pracownika i pracodawcy. Zawarcie umowy polega zaś, ujmując rzecz najogólniej, na zgodnych oświadczeniach woli stron zmierzających do wywołania określonych w ich treści skutków prawnych. Umowa stron stosunku pracy odnosząca się do jego rozwiązania wymaga zatem objęcia zgodną wolą stron zarówno tego, iż więź łącząca pracownika i pracodawcę ma ustać, jak i terminu dokonania tej czynności. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy, warunki te zostały spełnione. Po złożeniu przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, powódka zwróciła się bowiem „z wnioskiem o rozwiązanie stosunku pracy (na mój wniosek) z art. 88 KN z dniem 31.01.2005 r.”, a pozwana wyraziła zgodę „na zmianę warunków rozwiązania stosunku pracy – na wniosek pracownika – przejście na emeryturę art. 88 ust. 1 KN”. Nie budzi wątpliwości, że oświadczenie pracodawcy nie było zbędnym wyrażeniem zgody na rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 23 ust. 1 pkt 1 Karty (na wniosek nauczyciela), jeśli wziąć pod uwagę, że powódka o rozwiązanie stosunku pracy z dniem 31 stycznia 2005 r. wносиła pismem z dnia 31 stycznia 2005 r., podczas gdy zgodnie z art. 23 ust. 2 pkt 1 Karty, rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela wymaga uprzedniego trzymiesięcznego wypowiedzenia, a stosunek pracy może ustać dopiero z końcem roku szkolnego, przy czym przepisy nie dopuszczają żadnego skrócenia tego terminu. Powołanie się w obu oświadczeniach na „wniosek” nauczyciela niewątpliwie pozostawało w ścisłym związku z warunkami nabycia prawa do emerytury po myśli art. 88 ust. 1 Karty, według którego nauczyciele spełniający określone tam przesłanki stażowe mogą przejść na emeryturę, ale dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy na swój wniosek. Znalazło to wprost odzwierciedlenie w treści świadectwa pracy z dnia 31

stycznia 2005 r., gdzie jako sposób rozwiązania stosunku pracy uwidoczniono: „na wniosek nauczyciela w związku z przejściem na emeryturę – art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela”, co pozostawało w interesie powódki zamierzającej skorzystać z uprawnień emerytalnego. Zmieszczenie w oświadczeniach woli stron takiego stwierdzenia nie odbiera im jednak charakteru zgodnych oświadczeń woli o rozwiązaniu stosunku pracy z dniem 31 stycznia 2005 r., które nie mogą być zakwalifikowane inaczej niż jako porozumienie stron, co prawidłowo stwierdził Sąd drugiej instancji.

Nie budzi wątpliwości, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy istniały podstawy do rozwiązania z powódką umowy o pracę w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty Nauczyciela, zgodnie z którym stosunek pracy z nauczycielem mianowanym ulega rozwiązaniu w razie orzeczenia przez lekarza przeprowadzającego badanie okresowe lub kontrolne o niezdolności nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy. W razie zaistnienia takiej sytuacji pracodawca ma istotnie obowiązek rozwiązania z nauczycielem stosunku pracy, co jest oczywiste, biorąc pod uwagę niemożność wykonywania przez niego obowiązków pracowniczych. Nie oznacza to jednak, że w takim przypadku strony nie mogą się porozumieć co do ustania stosunku pracy. Niezdolność nauczyciela do wykonywania dotychczasowej pracy nie wyklucza zatem możliwości rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron, jeżeli strony oświadczą zgodnie wolę w tym przedmiocie, nawet jeśli uprzednio pracodawca złożył oświadczenie o rozwiązaniu tego stosunku na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 Karty. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 1998 r., I PKN 346/98 (OSNP 1999 nr 20, poz. 652), wyrażenie przez pracodawcę zgody na rozwiązanie stosunku pracy w drodze porozumienia stron, w sytuacji gdy wcześniej złożył jednostronne oświadczenie woli o rozwiązaniu tego stosunku pracy oznacza, że cofnął w sposób dorozumiany wcześniejsze oświadczenie. Sąd odwoławczy prawidłowo więc uznał, że ocena stanu faktycznego sprawy prowadzi do konieczności stwierdzenia, iż ustanie stosunku pracy pomiędzy stronami nastąpiło za ich porozumieniem, wobec czego nie ma podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy z powódką został rozwiązany przez pracodawcę w związku z jej

niezdolnością do wykonywania pracy, a tym samym nie ma przesłanek do uwzględnienia roszczenia wywodzonego z takiego twierdzenia skarżącej.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 Karty Nauczyciela w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2009 r., nauczycielowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli nie uzyskał z tego tytułu odprawy przewidzianej w art. 28, przyznaje się odprawę w wysokości dwumiesięcznego ostatnio pobieranego wynagrodzenia w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy. Stosownie natomiast do ust. 2 tego artykułu w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2009 r., nauczycielowi spełniającemu warunki uprawniające do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, który przepracował w szkole co najmniej 20 lat, przyznaje się odprawę w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia ostatnio pobieranego w szkole będącej podstawowym miejscem jego pracy. Z kolei art. 28 ust. 1 Karty Nauczyciela stanowi, że nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyny określonej w art. 23 ust. 1 pkt 3, przyznaje się odprawę pieniężną w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego ostatnio pobieranego w czasie trwania stosunku pracy - za każdy pełny rok pracy na stanowisku nauczyciela, w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 1 i 1a oraz ust. 2 pkt 1 i 1a, nieprzekraczającą jednak sześciomiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Bezsporne jest, że skarżąca otrzymała od pozwanej odprawę pieniężną na podstawie art. 28 ust. 1 Karty Nauczyciela w maksymalnej wysokości. Według jednolitych poglądów wyrażanych dotychczas w judykaturze, które Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni aprobuje, nauczycielowi mianowanemu, który otrzymał odprawę pieniężną na podstawie art. 28 ust. 1 Karty Nauczyciela, nie przysługuje zaś odprawa na podstawie art. 87 tej Karty, jeżeli nauczyciel przechodzi następnie na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I PZP 4/05, OSNP 2006 nr 11 –12, poz. 169, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r., I PK 54/08, LEX nr 509038). W uzasadnieniach tych orzeczeń podniesiono w szczególności, że

odprawa pieniężna w razie rozwiązania stosunku pracy z powodu przejścia na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy (art. 87 Karty Nauczyciela) przysługuje każdemu nauczycielowi i jest przewidziana w rozdziale 11 Karty Nauczyciela (uprawnienia emerytalne). Pierwotnie przepis ten przewidywał prawo do odprawy wyłącznie w razie „przejścia” na emeryturę. Jeżeli zatem obecna redakcja tego przepisu umożliwi nabycie prawa do odprawy także z powodu spełnienia warunków do renty z tytułu niezdolności do pracy, to jednocześnie wyraźnie wyłączone jest prawo do odprawy, gdy nauczyciel mianowany uzyskał odprawę przewidzianą w art. 28 Karty Nauczyciela. Przyczyna ustania zatrudnienia nauczyciela - niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy - jest bowiem tożsama tak dla nabycia prawa do - maksymalnie - sześciomiesięcznej odprawy z art. 28 Karty Nauczyciela dla nauczyciela mianowanego, jak i do dwumiesięcznej (albo trzymiesięcznej z racji co najmniej 20-letniego zatrudnienia - art. 87 ust. 2 ustawy) z tytułu renty spowodowanej tą niezdolnością, jak i emerytury, przy czym z racji warunków wymaganych dla nabycia prawa do emerytury (wiek, staż pracy) osoba spełniająca te warunki jest (potencjalnie) również niezdolna do pracy. Odprawa „emerytalna” dla każdego nauczyciela (zatrudnionego tak na podstawie umowy o pracę, jak i mianowania) przysługująca także osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy, została jednak, przez powołanie w art. 87 ust. 1 przepisu art. 28 „skonsumowana” przez przysługującą nauczycielowi mianowanemu sześciomiesięczną (maksymalnie) odprawę przewidzianą w tym ostatnim przepisie. Dlatego też nauczycielowi zatrudnionemu na podstawie mianowania, z którym rozwiązano stosunek pracy w związku z niezdolnością do dotychczasowej pracy i który z tego powodu otrzymał odprawę pieniężną na podstawie art. 28 Karty Nauczyciela, nie przysługuje już odprawa na podstawie art. 87 tej Karty, jeżeli nauczyciel przechodzi następnie na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Przepis art. 87 ust. 2 Karty Nauczyciela (w stosunku do ustępu 1 tego przepisu) podwyższa tylko wysokość odprawy do trzymiesięcznego wynagrodzenia z racji przepracowania w szkole co najmniej 20 lat, a brak powtórzenia w ustępie 2 wyłączenia prawa do odprawy w razie uzyskania już prawa do odprawy z art. 28 pozbawiony jest doniosłości prawnej.

Stanowisko Sądu Okręgowego o braku podstaw do uwzględnienia roszczenia powódki o odprawę emerytalną należy zatem uznać za prawidłowe.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w całości, a więc również w zakresie odnoszącym się do wyrównania wypłaconej jej odprawy pieniężnej, które to roszczenie zostało uznane przez Sąd odwoławczy za nieuzasadnione dlatego, że „wypłata odprawy w wysokości wynagrodzenia za okres 6 miesięcy w miejsce należnej odprawy w wysokości wynagrodzenia za okres 3 miesięcy oznacza, że powódka uzyskała świadczenie wyższe aniżeli przysługujące jej zgodnie z ustalonym trybem rozwiązania umowy o pracę”, wobec czego Sąd „nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji w części dotyczącej wypłaty kwoty z tytułu wyrównania sześciomiesięcznej odprawy pieniężnej”. Skarżąca nie sformułowała jednak w tym zakresie wobec orzeczenia żadnego zarzutu, bo w zestawieniu z motywami wyroku trudno za taki uznać stwierdzenia, że Sąd naruszył art. 233 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 382 k.p.c. przez pominięcie, między innymi, „fragmentu opinii biegłego sądowego J. Ł. z dnia 14 czerwca 2008 r., w którym biegła wskazała kwotę 3.239 zł 54 grosze jako wynagrodzenie miesięczne powódki”. Skarga kasacyjna nie jest zaś zwykłym środkiem zaskarżenia, lecz środkiem szczególnym, o charakterze ściśle prawnym, a Sąd Najwyższy nie jest sądem powszechnym, zwykłej, trzeciej instancji. Zakres kontroli kasacyjnej, zgodnie ze stosownymi przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, jest ograniczony do oceny legalności zaskarżonego orzeczenia, czyli do kontroli prawidłowości stosowania prawa, kontroli dokonywanej w granicach wyznaczonych podstawami skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) i eliminacji orzeczeń wydanych z wykazaniem skargą naruszeniem konkretnych przepisów. Spod kontroli kasacyjnej wyłączona jest ocena zasadności lub słuszności zaskarżonego orzeczenia. Nie jest też rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów usprawiedliwiających powołane podstawy kasacyjne, to uprawniony do wniesienia tego ściśle prawnego środka zaskarżenia pełnomocnik, legitymujący się odpowiednimi kwalifikacjami prawniczymi, powinien wykazać, odpowiednim wywodem prawnym, zasadność podniesionych zarzutów. Brak zarzutów wobec rozstrzygnięcia o niemożliwości uwzględnienia roszczenia powódki dotyczącego wyrównania wypłaconej odprawy wyklucza zatem możliwość uwzględnienia skargi kasacyjnej w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.